

22ste zondag door jaar A

Mt.16, 21-27

Er kwamen eens twee leerlingen bij een rabbi die zeiden: “Onze leraars hebben iets gezegd wat wij niet begrijpen: dat een mens God evenzeer moet danken voor het lijden als voor de vreugde, en dat we voorspoed en tegenspoed met dezelfde gesteltenis moeten aanvaarden. Zeg ons rabbi: hoe moeten we dat woord verstaan?” De rabbi antwoordde: “Ga naar Susja, die zal het jullie verklaren”.

Ze gingen dus samen naar rabbi Susja, die rustig zijn pijp zat te roken, en legden hem hun vraag voor. Toen hij naar hen geluisterd had, legde hij rustig zijn pijp neer en lachte: “Jullie hebben toch wel de verkeerde man opgezocht om een antwoord te krijgen: ge zult naar iemand anders moeten gaan, maar niet naar iemand zoals ik die heel zijn leven lang geen lijden gekend heeft”. Nu wisten de leerlingen dat het leven van rabbi Susja tot nu toe eigenlijk uit niets anders samengeweven was dan uit lijden en tegenslag. En toen begonnen ze ook te vermoeden wat het betekende lijden in liefde te dragen.

Dat korte verhaaltje uit de joodse geschiedenis zoude ge ook over iemand anders kunnen vertellen. Want uiteindelijk is er niemand die ons beter geleerd heeft hoe lijden in liefde gedragen wordt dan Jezus.

Net als Petrus hebben wij het dikwijls nogal moeilijk met zo'n gedachte. Jezus mocht niet lijden: dat verhoede God! Maar die weg van Petrus (en van ons?) wil Jezus blijkbaar niet gaan: Hij laat zich niet leiden door menselijke overwegingen, maar door wat God wil. En daar zit het mooie, maar ook het gevaarlijke. Want ge moogt niet zeggen dat God het lijden wil. In tegendeel: juist om het te overwinnen heeft Hij zijn Zoon gezonden. En het is om ons ervan te bevrijden dat Jezus het lijden en de dood heeft ondergaan, omdat er geen andere weg is. Zo leert ons de theologie, maar tegelijk roept dat ook vragen op: kon het niet anders? Waarom moest het op die manier? Wat voor nut had het dat, bij al dat lijden dat er al was, ook de Zoon van God het zijne nog eens voegde?

In feite kunt ge daar heel kort over zeggen: alleen als ge zelf solidair wilt worden met het lijden van anderen, kunt ge anderen er ook van bevrijden: het is de liefde die het kruis tot een zegen maakt.

En ik wil u daar één voorbeeldje van noemen. Mgr. Oscar Romero was een bescheiden man, die voor zijn bisschopswijding vooral met zijn neus in de boeken zat. Maar toen hij als bisschop moest waken bij een vermoorde priester die opkwam voor de rechten van de armen, beseftte hij dat hij die taak voortaan op zich moest nemen. Hij zal er misschien van gehuiverd hebben, anderen zullen misschien gezegd hebben: zoiets mag u niet overkomen, maar hij liet zich niet leiden door menselijke overwegingen. Met de dood voor ogen heeft hij mistoestanden aangeklaagd in zijn land: uitbuiting, afpersing, corruptie, verkrachtingen en verdwijningen, totdat hij aan het altaar werd doodgeschoten

en zijn bloed zich vermengde met het Bloed van Christus. Mgr. Romero had het kruis niet gezocht, maar in liefde heeft hij het aanvaard voor de bevrijding van zijn volk.

En aan die rij van martelaren kunnen we nog vele namen toevoegen: Martin Luther King die keer op keer de verdrukking van zijn volk aanvocht, die wist dat hij (menselijk gezien) beter zou zwijgen, maar het niet kon; pater Kolbe, die de plaats innam van een huisvader in de hongerbunker van het concentratiekamp en daarmee wist dat hij de dood tegemoet ging; Edith Stein, die bij haar arrestatie in 1942 door de nazi's zei: "We gaan voor ons volk".

Net als zij heeft Jezus zijn kruis niet gezocht, maar Hij heeft wel beseft: dit "moet" Ik doen, en dan geen "moeten" vanuit een bepaalde wet of zo, maar vanuit zijn binnenste, zijn geweten: "niet anders kunnen", ook al besepte Hij dat Hij, behalve Bevrijder en Verlosser, daarmee ook slachtoffer zou worden.

Iedere mens die zichzelf christen noemt zal in zijn/haar leven ook een kruis te dragen krijgen. Dat hoeft ge niet te zoeken: het komt automatisch op u af: dat is nu eenmaal de wet van de liefde. Maar wie werkelijk door de liefde Gods gedragen wordt kan ook niet anders dan dat kruis aanvaarden. Want dat is uiteindelijk wat bedoeld wordt als gezegd wordt "bekleedt u met Christus": dat ge met Hem de weg van het kruis en het lijden durft/wilt gaan, erop vertrouwend dat ge op die manier met Hem ook de volheid van het leven zult ontvangen. Amen.

Johan Goris, pastoor